

- ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej zaskarżonej w postępowaniu pierwszej instancji; lub — tytułem żądania ewentualnego — przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
- obciążenie kosztami postępowania strony pozwanej oraz interwenienta w postępowaniu pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wnosząca odwołanie twierdzi, że: Sąd naruszył prawo w dwojaki sposób, uznając, że niedopuszczalne jest powoływanie się przez wnoszącą odwołanie na art. 4 ust. 1 włoskiej ustawy nr 350/2003, oraz że niedopuszczalny jest podniesiony przez wnoszącą odwołanie zarzut dotyczący różnicy między pojęciem i) selektywności w rozumieniu art. 107 ust. 1) TFUE a ii) dyskryminacji, które jest odrębne od pojęcia neutralności technologicznej. W rezultacie Sąd w oczywisty sposób naruszył prawo, charakteryzując włoską ustawę jako nie będącą technologicznie neutralną.
- 2) Sąd błędnie zastosował art. 107 ust. 1) TFUE, uznając, że zarzucany „brak neutralności technologicznej” włoskiej ustawy musiał skutkować przyznaniem wnoszącej odwołanie selektywnej korzyści gospodarczej. Ponadto Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że pozwana słusznie uznała, iż po stronie Mediaset powstała korzyść gospodarcza, chociaż (podobnie jak pozwana) nie zakwalifikował pod względem prawnym abstrakcyjnego — i jedynie zakładanego — „wzrostu oglądalności” oraz „obniżonego kosztu penetracji rynku” jako szczególnej korzyści gospodarczej dla Mediaset. Sąd nie przedstawił też wystarczającego uzasadnienia, wbrew art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości, w oczywisty sposób wypaczył fakty oraz naruszył prawo, dokonując w pkt 62–68 i 74–79 zaskarżonego wyroku błędnej i zniekształconej wykładni zaskarżonej decyzji. Sąd naruszył bowiem prawo przez to, że zastąpił własną argumentację argumentacją przedstawioną w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do korzyści, jaka powstała rzekomo po stronie Mediaset, a także zinterpretował przedstawione dowody w sposób, który klóci się z brzmieniem analizy zawartej w pkt 82–95 zaskarżonej decyzji, wypaczając je. Sąd naruszył także prawo, w odniesieniu do wykładni pojęcia beneficjenta pośredniego, a także jego zastosowania i kwalifikacji prawnej w niniejszej sprawie.
- 3) Ponadto Sąd naruszył prawo pomijając całkowicie analizę konkretnych zarzutów podniesionych po pierwsze w pkt 93–96, a po drugie w pkt 121–129 skargi, w odniesieniu do oceny zgodności włoskiej ustawy z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. Sąd nie przedstawił też wystarczającego uzasadnienia w tym względzie. Co więcej naruszył on prawo poprzez błędne zastosowanie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, uznając włoską ustawę za niezgodną ze wspólnym rynkiem

wylącznie na tej podstawie, że nie poszanowano w niej rzekomo zasady neutralności technologicznej ze względu na zarzucane wyłączenie dekodów satelitarnych z zakresu zastosowania włoskiej ustawy, quod non; oraz przyjmując, że pozwana nie dokonała oceny prawnej rzekomych skutków zakłócających badanych przepisów na rynku telewizji płatnej, polegającej na przeprowadzeniu stosownej kontroli prawnej, gospodarczej i porównawczej: a) konkretnych zakłóceń konkurencji na rynku telewizji płatnej; oraz b) rzeczywistych skutków uzyskania rzekomej korzyści gospodarczej. Założono po prostu na wstępie, że korzyść taka zaistniała i uznano ją za niezgodną ze wspólnym rynkiem, że względu na to, że nie była ona ponoć neutralna technologicznie. Sąd naruszył także prawo i przedstawił błędne uzasadnienie, oddalając trzeci zarzut skargi. Nie tylko nieprawidłowo przedstawił i i zinterpretował ten mający istotne znaczenie zarzut oraz argumenty dotyczące wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia zaskarżonej decyzji, ale także nie zbadał tych argumentów, wobec czego oddalił je jako bezzasadne.

- 4) Sąd błędnie zastosował wreszcie art. 14 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾, gdyż nie uwzględnił okoliczności, że wady zaskarżonej decyzji dotyczące rzekomego przyznania wnoszącej odwołanie korzyści gospodarczej faktycznie uniemożliwiały odzyskanie domniemanej pomocy państwa, co oznacza, że naruszona została zasada pewności prawa. Zaskarżoną decyzję pozbawiono zatem skutecznego i przejrzystego środka zaskarżenia, a także stosownej metodologii odzyskania pomocy. Ponadto Sąd błędnie zinterpretował zarzuty podniesione w tym względzie przez skarżącą oraz naruszył prawo, uznając, że zaskarżona decyzja umożliwiała przywrócenie sytuacji, jaka panowała wcześniej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE, Dz.U. L 83, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Queen's Bench Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 18 sierpnia 2010 r. — Deo Antoine Homawoo przeciwko GMF Assurances SA

(Sprawa C-412/10)

(2010/C 301/12)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Queen's Bench Division) (Zjednoczone Królestwo).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deo Antoine Homawoo.

Strona pozwana: GMF Assurances SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 31 i 32 rozporządzenia (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącego prawa właściwego dla zobowiązań pozaimunowych (Rzym II) ⁽¹⁾, w związku z art. 297 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy winien stosować powyższe rozporządzenie, a w szczególności jego art. 15 lit. c), w sprawach, w których zdarzenie powodujące szkodę miało miejsce w dniu 29 sierpnia 2007 r.?
- 2) Czy na odpowiedź na pytanie pierwsze ma wpływ któraś z poniższych okoliczności:
 - i) postępowanie w sprawie uzyskania odszkodowania zostało wszczęte w dniu 8 stycznia 2009 r.;
 - ii) sąd krajowy nie dokonał żadnego rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa właściwego przed dniem 11 stycznia 2009 r.?

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 19 sierpnia 2010 r. — Société Veleclair przeciwko Ministre du budget, des comptes publics et de la réforme de l'État

(Sprawa C-414/10)

(2010/C 301/13)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (Francja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Veleclair.

Strona pozwana: Ministre du budget, des comptes publics et de la réforme de l'État.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 17 ust. 2 lit. b) szóstej dyrektywy ⁽¹⁾ pozwala państwu członkowskiemu na uzależnienie prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej od przywozu — uwzględniając w szczególności niebezpieczeństwo oszustw podatkowych — od

rzeczywistej zapłaty tego podatku przez podatnika, w przypadku, gdy podatnik zobowiązany do zapłacenia podatku od wartości dodanej od przywozu i podmiot uprawniony do dokonania odpowiedniego odliczenia, to — tak jak jest to we Francji — jedna i ta sama osoba?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 388/77/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 20 sierpnia 2010 r. — Galina Meister przeciwko Speech Design Carrier Systems GmbH

(Sprawa C-415/10)

(2010/C 301/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Galina Meister

Strona pozwana: Speech Design Carrier Systems GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana) ⁽¹⁾ i art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽²⁾ a także art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽³⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracownikowi, który twierdzi, że spełnia warunki zajęcia stanowiska oferowanego przez pracodawcę ale jego kandydatura nie została uwzględniona przysługuje prawo do uzyskania od pracodawcy informacji na temat tego czy zatrudnił on innego kandydata i jeżeli tak na podstawie jakich kryteriów ten inny kandydat został zatrudniony?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: